

JAUME AGELET I GARRIGA

DOMASSOS AL SOL

IMPRESA - LIBRERIA - PAPELERIA
A. G. ILLERDA
P. GUIMET
Paseo. 6 - LERIDA - Tel. 1822

Local Uchir / 47.

30 €

→ papa de fil

1405

DOMASSOS AL SOL

JAUME AGELET I GARRIGA

DOMASSOS AL SOL

POESIES

MCMXXIV

ANNUAL REPORT OF THE

DOMASSOS AL SOL

BOSSA

MOBILE

Domassos al sol
el jorn de la festa!
Pau del corriol
i llum de ginesta!

Fonts arreconades
que canten de nit!
Façanes badades!
Brancam reverdit!

Cristes amb els ulls lassos,
que entomen els sols
i allarguen els braços
quan vénen els dols!

Finestres obertes
i baf de celler!
Llums totes despertes!
Or dolç del paller!

Malls de ferreries
batent sobre els cors!
Bones alegries
refrescant els plors!

Mosses festejades
per gais traginers!
Campanes callades
dels dies feiners!

Sol sobre els teulats
i sol a la cara!
Pits joves colrats!
Ulls blaus de la mare!

Bancal que verdeja
al cap del carrer!
Aigua que fresqueja
dins del càntir ple!

Fumera ajaguda!
Goig de picarol!
Cortina moguda
per un buf de sol!

Lluny, a sol ixent,
L hi ha un missal que s'obre
fullejat pel vent.

Ciris cristians
cremen tremolosos
en els cels distants.

Dalt del cim eixut
un roure salmeja
en la solitud.

Pels camps corsecats
passen freturosos
uns ulls arborats.

Camins infinits.
Terres emmudides.
Cruiximent de pits.

Solcs assedegats,
que en el camp perduren
vora els blats migrats.

Campaneig sonor,
que cau per les planes
mateix que llavor.

Abrandades mans,
que serveu frisoses
Crucifixs sagnants.

Reposat planar
de cels de retaule!
Claror de fossar!

Camí d'Avila.

Ai, la boira plana
A corrent per ciutat,
gratant per la serra
i amarant el prat!
Boira espellifada
damunt del sembrat!
Oh boira que esborra
el cloquè apagat,
que dolça es refrega
per dalt del teulat,
i lenta es destria...
Amor emboirat!
Ai, boireta, boira
fum arrossegat!

Tot avui que a l'horta
és clos l'horitzó,
i és blanca la plana,
fumós el turó.
Jo sento la boira
com una cançó.

Branden oliveres,
amb lleu resplandó,
entre boires fredes.
Oh, blanca foscó!
Al costat batega
la dolça clamó,
i un molí invisible
mol de bo i milló.
I roda la boira,
neguitosa; amb pò
s'ajau i s'aixeca
son lleu tremoló.
Simfonia d'ombres
plenes de frescò!
Ja dansa la boira
al ritme del so
de l'hora esblaimada
d'un hivern d'enyò.

A ciutat, finestres,
casals emboirats,
i portes tancades,
i carrers penjats
que omplena la boira.

Fontinyols glaçats!
Tot joiós pressento
els sols amagats
i el pas, lent, flexible
dels cels entelats.
Espero al capvespre
estels emboirats
i les campanades
— que en la boira sonen
com cristalls badats.

Lleida.

Aquest setembre s'han marcit les roses,
mes la vinya flameja com un cor,
i les abelles, clapejades d'or,
s'enfolleixen al sol, bronzint joioses.

Feixucs que vessen, en la tarda bella
els carros de verema van fent via.
Entrarà en els cellers un raig de dia
i el xurigueig de l'ocellada vella.

Al vespre, tornen les veremadores
enlluernades del vinyar vermell,
i duen les mans dolces i el cabell
tot amarat de les verdors sonores.

Hora abrandada, de claror incerta
i de pàmpols frescals entorn dels pits.
Raïm feliç espremut amb els dits!
Ara els cups fan la boca tota oberta.

Se sent la nit com udola
vagabunda per ciutat.
Enllà, rera les finestres
passen uns llums vacil·lants.
Avui totes les campanes,
tots els estels s'han glaçat.
Al carrer, brillen les lloses
i passen ombres errants,
que branden com les senyeres
de processons vesperals.
Un fanal soliu degota
el seu pler humil i clar,
i apar la flama esmolada
un clau tot humit de sang.
Què ens durà demà la ignota
i primera alba de l'any?
Davant la llar embaumada
cruix l'esperit i la carn,
i ma dolor furga dintre
i es fa espessa com un glaç.
Ai, com les portes tancades
encomanen feredat!
Tinc al cor la melangia
dels rellotges aturats.

Lucerna.

Ja s'acosten les gavines,
ja envolten tot el vaixell,
i en el cel dolç del capvespre
pengen com uns flocs de neu.

Tremolen totes les cordes,
branden alts i drets els pals,
pengen les veles marcides
i xopes d'aire salat.

Lluny, la ratlla de la terra
vibra com un llavi fi.
El cel i la mar onegen.
La proa flaira la nit.

Oh volades de gavines
que evoqueu l'encís dels ports!
Va creixent lenta la terra
dins el cor i a l'horitzó.

A les envistes de Plymouth.

Baixen els camins
de dalt de la serra,
vorejant avencs
i corrent sense esma
pendissos avall
com les torrenteres!
Camins solitaris
que solquen la serra!
Porten blau de cel,
sentors d'herba fresca,
quietuds de postes
i d'albes enceses
de la primavera!

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM
OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY

Vi que flaires com les roses,
tot irisat i novell,
nodridor com bona saba:
vi jove del vinyar vell!

Gots tots omplerts de rialla
i embaumats per l'oratjol.
Gots que a la tarda bateguen
tots curulls de goig de sol.

Cant feliç de la bromera,
que s'escorre tot humit.
Vi calent d'amò i de lluna,
que fas solatge en mon pit!

Fes brandar els estels enlaire,
com encensers dalt del cel,
i esbulla cabells de noia,
de la color de la mel!

Grinzing.

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ARTS AND
CRAFTS

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ARTS AND
CRAFTS

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ARTS AND
CRAFTS

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ARTS AND
CRAFTS

Tu i jo, que anàrem d'infants
per terres assolellades,
ara ens trobem de bell nou
amb el pes de nostres garbes.

Com hem anat madurant,
lentament, amb les anyades!
Tenim als ulls la dolçor
de les nostres vides lasses.

Quan fa sol pel teu camí,
també en sento la fiblada.
Veig en ta llar la claror
i la plenitud de casa.

Retrobo el ritme segur
de la meva vida pàl·lida,
en la fe del teu esguard
i en el foc de ta encaixada.

Has deixat pels viaranys
sons de nostra primavera.
Em cal ta pròpia llavor,
amic, per sembrar la terra.

T'acostaràs al meu pou
que a tota hora brilla i vessa;
l'aigua que estronca ma set,
també estroncarà la teva.

Quan vinguis a mon casal
et rebrà la meva amada:
et darà el front a besar
i les seves mans colrades.

Viaranys que s'enfilen cap amunt, afanyosos,
per trobar a les cimes alegries de sol.
Pendissos que escumegen a la tarda, verdosos.
Ocells i estols de núvols enduts per l'oratjol.

Goig de branques que pengen allà dalt, ufanoses,
degotant lentament serenor de cimals.
Aigües fresques i clares. Muntanyes remoroses.
Solitud airejada dessota dels cels alts.

Clotades amples, fondes. Comes totes humides
de cel, i fumejantes com les tranquil·les llars.
Dins la verdor les cases s'aclofen encongides,
i s'aixeca en la plana l'orgull dels campanars.

Camí de la ciutat de Mèxic.

Ai, ja baixen les tramades *
 riu avall, saltironant!
 Ai, la gent còm se les mira!
 Si tu i jo hi pugéssim ara,
 — ja fariem cap a mar.
 Oh la joia d'embarcar-s'hi
 amb els ulls enamorats,
 per veure planúries noves
 i muntanyes verdejants:
 vora meu ta galta bruna
 i el doll viu del teu esguard!
 Si et feien goig les riberes,
 hi eixiríem a cantar
 mentre passa la ocellada
 sobre els cims ennuvolats.
 Veuríem dolces finestres
 curulles de claredat,
 i ulls encesos de minyones
 amb delit de veure el mar.
 Oh clapes de la verneda
 i canyars remorejants!
 Es gronxarien els salzes
 com si els servés una mà.

* S'anomenen així, a les terres de Lleida, els trams de vigues fortament lligades, conduïts riu avall per homes experts que els governen amb rem.

Seria nostra tramada
franca com els foguerals
escabellats i olorosos
de la nit de Sant Joan.
Al pic de la matinada,
foren verds i nous els camps,
i hauries la cara fresca
i tot reverdit l'esguard.
Com unes ombres joïoses
en la blavor matinal,
al damunt de la tramada
correriem riu avall.
Oh el goig d'albirar arbredes
i solitaris cimals,
i sentir clares campanes
de cloquers mig emboirats!
Ai, com baixen les tramades
riu avall, saltironant!

B oirines soles, cels alts,
clara soledat d'onades!
Desolació d'alta mar,
planúries inacabables!
Fendeix el blau, poc a poc,
nostra proa enlluernada.
Escuma vora el vaixell,
i escalfor de cel i d'aigua!
Quan calla amansit el mar,
sentim l'esperit que parla
amb veu que retruny al cor!
Els nostres rostres s'apaguen.
Estem sols amb els estels
i amb l'afany de les onades.
Passa a la vora un vaixell
que tremola com una ànima.
Les llums ens donen conhort,
tèbies com una alenada.
I van fent via les naus
empeses per l'esperança.

Al matí es desvetlla el mar,
tot fresc com una mirada.

Degota llum l'horitzó,
matinegen les onades.
Passa el vaixell vincladiç
i tot carregat d'albada.
Es mou el blau enjoiat
i som feliços com l'aigua.
El cel llisca tremolós,
la mar s'obre confiada,
i es va tornant sota el sol
untuosa, plena i blanca.

Ja arriben de lluny,
en llargues fileres,
els carros de juny,
brillant com fogueres.
Llur eco retruny
camí de les eres.
El dia s'esmuny
seguint les roderes.

1. Les uns ont dit que
le monde est un théâtre
où nous sommes tous
acteurs et que la vie
est une comédie.
2. Les autres ont dit
que le monde est un
cimetière et que la vie
est un enterrement.
3. Les uns ont dit que
le monde est un jardin
où nous sommes tous
fleurs et que la vie
est une floraison.
4. Les autres ont dit
que le monde est un
désert et que la vie
est une soif.

Xiscladissa de falzies
en el cel coent d'estiu.
Carrers sonors com una arna!
Vaillets que afollen un niu!
Ocells bategants i encesos
com les brases d'un caliu!

Plana silent i ajaguda
com un foc mig encalmat!
Finestres assolellades,
obertes de bat a bat!
Estols rabents de falzies,
que ombregen tot el teulat!
Aus joioses de la tarda!
Dolç enyor del camp segat!

Le premier de ces deux
est le plus ancien.
Il est en latin et
contient une description
de la ville de Rome
et de ses environs.
Le second est en
italien et contient
une description de
la ville de Rome
et de ses environs.
Le troisième est en
français et contient
une description de
la ville de Rome
et de ses environs.
Le quatrième est en
italien et contient
une description de
la ville de Rome
et de ses environs.
Le cinquième est en
français et contient
une description de
la ville de Rome
et de ses environs.

El ponent empeny les veles
cap a la dolçor del port,
i tremolen les esteles
clapejant el blau somort.
Oh dona! vaig com les veles
vers la joia del teu port!

La blancor de les gavines
torna el capvespre més clar,
i bandreja les boirines,
i encalma tota la mar.
Ací, vora el blau, tes nines,
vibren mateix que un cantar.

Oh, les cares marineres
que els sols han anat colrant!
Ja tremolen les banderes!
Els homes canten remant.
Quan tornin mes primaveres
vindrà ma nau blanquejant.

Pengen desmaiats tos braços,
com remes cansats de remar.

Per remiar jo amb els teus braços,
deixaria camp i llar.
Pengen veles com domassos
i els estels fan un ull clar.
Quan tos ulls se sentin laços
et duré a esguardar la mar.

La carena s'allarga escantellada,
Leixuta, tremolosa, terra endins,
tot l'aire s'empolsina de vesprada,
i són ressecs i límpids els camins.

Arbres esgrogueïts, migrats, s'aixequen
enllà, com uns penons tots relluents,
i s'esfullen, s'esberlen i es corsequen
cremats per l'alenada dels ponents.

Els ocells esmolats, anguniosos,
solquen el cel coent, mateix que un crit,
i la rella fendeix els plans cendrosos
amarats de silenci i d'infiní.

Baixen carros sonors de la collada,
rodolant amb la posta camps enllà,
i els torrents, apagats, a la vesprada
s'obren mateix que uns cors, en sent al pla.

Hontanares.

1. The first of these is the
fact that the system is
not a simple one, but a
complex one, involving
many different factors.

2. The second is the fact
that the system is not
static, but dynamic, and
is constantly changing.

3. The third is the fact
that the system is not
uniform, but varies in
different parts.

4. The fourth is the fact
that the system is not
isolated, but is in contact
with the outside world.

Conclusion

Els esbarzers ja floreixen
i són dolços d'esguardá,
totes les punxes fremeixen
roges de sang d'un germà.

Ai, qui hagués una ferida
ben oberta en mig del pit,
i una punxa tota humida
de ponent i d'infinít!

Esbarzerar del camí
que no em saberes fiblà
amb el teu fibló més fi,
i duus la sang d'un germà.

Die folgenden 12 Personen
sind die Mitglieder des
Vereins der Freunde
des Alterthums

1. Herr Dr. J. J. Müller
2. Herr Dr. J. J. Müller
3. Herr Dr. J. J. Müller
4. Herr Dr. J. J. Müller
5. Herr Dr. J. J. Müller

6. Herr Dr. J. J. Müller
7. Herr Dr. J. J. Müller
8. Herr Dr. J. J. Müller
9. Herr Dr. J. J. Müller
10. Herr Dr. J. J. Müller

Mig arrossegant-se,
ve la processó,
i passa daurada
pel vell carreró.

Lluen com ginesta
els ciris brandants.
Té frescors d'albada
el chor d'escolans.

Un Crist encomana
la seva doló.
Cau damunt les testes
claror de perdó.

Dones resadores
passen vacil·lants,
fent dringar, asprives,
rosaris penjants.

Els cors de donzelles,
quan passa el Senyó
s'obren ufanosos
com les flors d'olò.

Els pendons que brillen
abrusats de sol,
es mouen en l'aire
tràgics com un dol.

Vénen Verges blaves
com un doll de llum,
vestides de festa.
El jorn es consum.

El poble davalla
tot esmaperdut,
la testa acotada,
— com cercant la joia
de la solitud.

Oint a Gabriela Mistral.

Vesteixes com una santa
i a tots allargues la mà;
ton cabell és herba negra
i fas olor de bon pa.
Vesteixes com una santa
i a tots allargues la mà.

T'han obert amples ferides
l'amor i la veritat;
l'oli de la solellada
poc a poc les ha tancat.
Ta veu és matí, llum, bronze,
ressò de pit agitat.
T'han obert amples ferides
l'amor i la veritat.

Fas via, enjoiada,
vermella de sol;
tens la boca fresca
com un fontinyol.

Pengen els teus braços
com ramells vinclats,
i vessa ta falda
de fruits abrandats.

L'alegria jove
del teu esperit,
com saba d'ufana
colora ton pit.

El teu cos és dansa
que té el ritme ardent
de la primavera.
Tens l'esguard clement!

THE
HISTORY
OF
THE
CITY
OF
NEW
YORK
FROM
1624
TO
1898
BY
JOHN
B. HOGAN
AND
JAMES
M. SMITH
NEW
YORK
1898

Mare de Déu de Butsènit
com m'abrandàreu el pit!
Camins humils em dugueren
a Vós, que sou l'infinit.
La multitud s'apressava
com un llevant beneït.

Lluïen altes les comes;
lla, furgava el corriol;
les oliveres cantaven
empolsinades de sol.
Mare de Déu de Butsènit,
lliureu-nos de mort i dol!

Els fadrins i les fadrines
duien domassos al cor.
Els fadrins i les fadrines
llançaven arreu claror.
Madona, la jovenalla
us portava el seu amor!

Oh Mare de Déu formosa
i arborada com un cant,
guaridora de ferides

i que havieu un infant
matiner com la rosada
i que mai es feia gran.

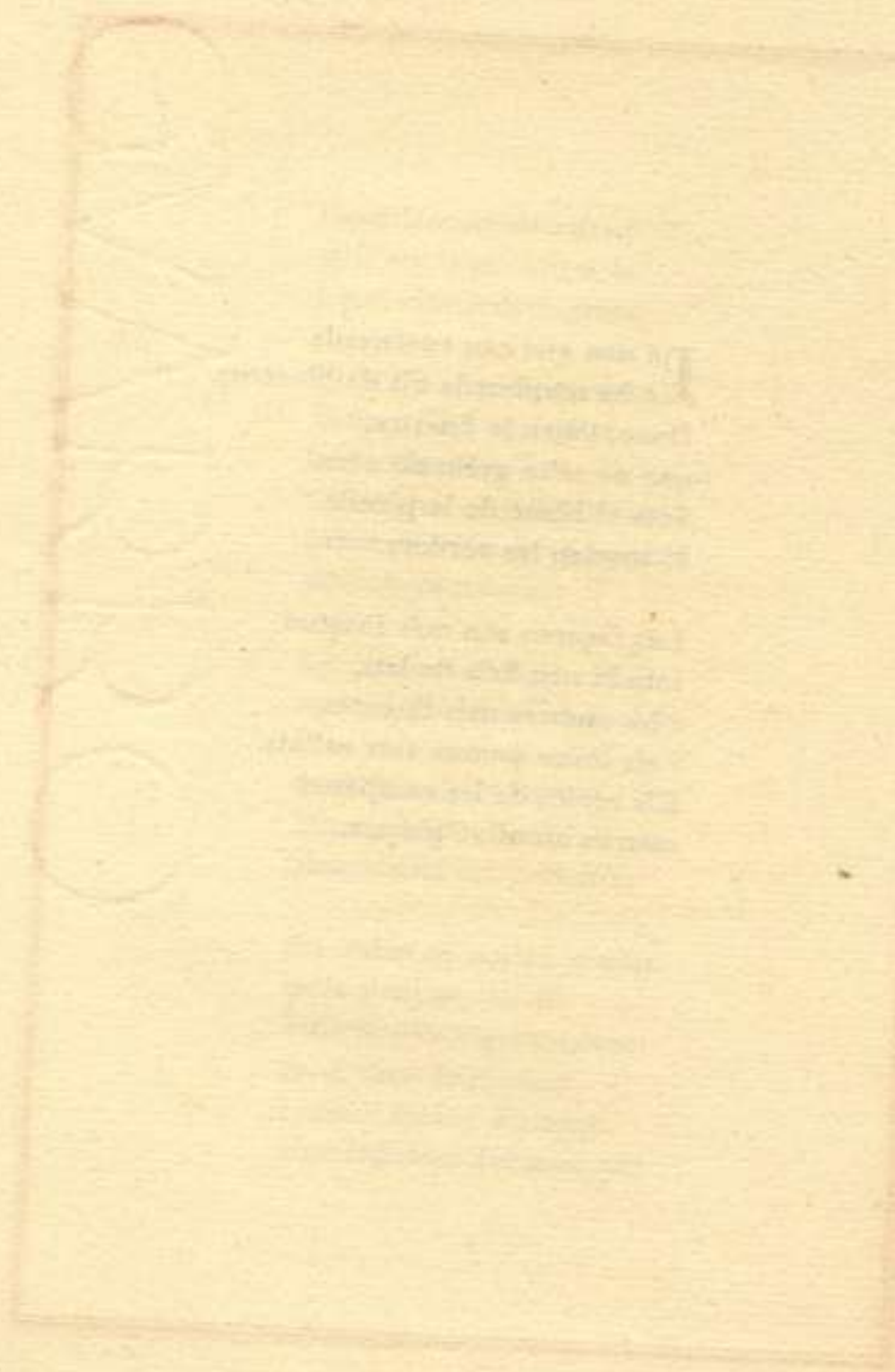
Resti, l'ànima sorpresa,
davant Vós, agenollat,
amb els sentits nets de culpa
i una gran por del pecat.
Mare de Déu de Butsenit,
estel de la soledat!

La gentada es removia
mateix que una flama d'or,
i les veus enamorades
se us atansaven al cor.
Mare de Déu de Butsenit,
blau consol del pecador!

En eixint de vostra ermita
trobí l'enyor i la nit.
Vostres ulls espurnejaven
en el fons de l'infinit,
i sentia fredor d'ombra
dins l'abisme del meu pit!

La neu que cau ensonyada
ha omplert la nit de blancors.
Dona, tanca la finestra,
que no se'ns gelin els cors.
Sota el blanc de la pineda
hi somien les verdors.

Les façanes són més fosques
sota la neu dels teulats,
i les ombres més lluentes,
i els llums pensen tots callats.
Els repics de les campanes
cauran humils i glaçats.

Ja passen les donzelles endolades,
que avui és la diada de Tots-Sants.
Va arrossegant-se el vent per les teulades
i s'ajau remorós damunt dels plans.

La sombra dels xiprers ens vela els rostres;
hi ha tremolors de creus dalt dels serrats,
i sentim al bell fons dels records nostres
punyides de dolors ressuscitats.

Mes soc feliç, en aquesta diada,
d'ésser humil i bo pel goig de Déu,
i de veure formosa l'estimada,
i de sentir-la viva vora meu.

the person for whom the
the same shall be a thing to
the person for whom the
the same shall be a thing to

the person for whom the
the same shall be a thing to
the person for whom the
the same shall be a thing to

the person for whom the
the same shall be a thing to
the person for whom the
the same shall be a thing to

Veig, en obrint la finestra,
cims i pendissos nevats.
La blancor ens enlluerna.
Oh clar turó de Jaman!
Dies ha que s'esborraren
els joiosos viarany.
Amb tal que la primavera
els sàpiga retrobar!
El brancam de la pineda
es vincla tot carregat.
L'aigua del llac vidriosa,
balba, immòbil, verdejant,
sense alegries d'escuma
sembla un esguard apagat.
Neu dolça sobre els pendissos
i en la pau blanca dels plans!
Bon bleix de les hores tèbies,
quan bufaràs pels cimals?
L'ànima guaita, esblaimada
i tremolosa, lliscar
les hores blanques i llises,
totes iguals a l'esguard.

Plana, fum de llars somortes,
dolç, grisenc i destriat.
En els estables les vaques
esperen els dies clars
i el conhort de les esquelles
ressonant arreu pels prats
i que vingui l'estiuada
amb els estels rutilants.
L'hora dolça ens embolcalla
el mateix que un somni blanc.
S'ouen, com tocs de campanes,
els nostres cors bategants.

Les Avants.

Ve la tarda de desembre
i, amatent, li obro el portal.
La casa s'omple de griso
i de cel fresc i morat.
Els camins arriben dolços,
fatigats de caminar.
Ara que la vida es glaça
l'esperit es torna balb.

Per fer l'hora passadora
has dut, aimia, la pau
tota humida de tos llavis
i l'escalfor de ta mà.
Has trobat la casa oberta,
tranquil·la i franca la llar,
la llet fragant en la gerra
i el pa moresc a l'abast.
Ple de delit t'esperava
per a veure't madurar
com una fruita molsuda
i de colors enjoiats.

D'ençà que tu ets arribada
que és or i recer el mas
i verdeja la pineda
al capdamunt del tossal.

Així que arribi la festa
sentirem repics llunyans.
Quan s'alci la nuvolada,
el front s'asserenarà
i per damunt de la serra
veurem cloquers arborats.
Mes avui, els arbres nusos
esglaiien la soledat.
Oh la terra corgelada
sota un cel baix i pesant!

O^h pa beneït
a missa primera,
que escalfes el pit
com la primavera!

Misteri dallat
dels bancals ardents!
Bé de Déu creat
dins els forns clements!

Damunt de la taula
brillaràs com or!
Mística paraula
transmudada en flor!

La mare, encisada,
et repartirà.
Fes via, oh amada,
per tastar el pa!

Car farem claror
quan a dins del pit
durem l'escalfor
del pa beneït.

Diada de Sant Blai, a Lleida.

6
The first of these is the
fact that the
the first of these is the
fact that the

the first of these is the
fact that the
the first of these is the
fact that the

the first of these is the
fact that the
the first of these is the
fact that the

the first of these is the
fact that the
the first of these is the
fact that the

the first of these is the
fact that the
the first of these is the
fact that the

the first of these is the
fact that the

Baixen barques que rellisquen
aconseguides pel sol.
La tarda poleix les aigües
i és llis i fresc l'horitzó.

Les barques van carregades
de fruits madurs i de flors,
i són tèbies com les núvies,
i pesantes de claror.

Duen índies llangoroses
que esgarden de cara el sol,
estàtiques, somrientes,
com santes en processó.

Caminen les barques clares
amb els núvols i amb el sol,
entre verdors de riberes
i amb un ressò de cançó.

Xoximilco.

Llums que dormiu sobre el mar,
i barques i naus cansades !
Remor d'ombres en el port,
gronxament de veles blanques.
Aigua negra de la nit!
Son dolça de la mirada !
El port és tou i calent,
mateix que el sí d'una mare.
Demà veurem la dolor
de clares terres llaurades.
En el fons de la ciutat
ja s'acluquen les campanes.

Cherbourg.

Oh, masovera endreçada
que menes pel carreró,
la somera, carregada
de pa fresc i calentó.
D'aquest pa de matinada
Déu en dó.

Amb el dia que clareja
embaumes tot el carrer,
i la somera rumbeja
sentint el sarrió ple.
Es deixonda i remoreja
el cloquer.

Portes pa calent de vida
com ta galta de setí.
Portes coca beneïda
a la jove del molí,
i a la boca desguarnida
del padrí.

Quan acabis la farina
vull buidar tot mon graner
dins la calma de ta sina.
Et voldria per muller :
si fossis encara fadrina,
quin plaer !

Ara baixen les ramades
totes roges de ponent,
i s'apropen com onades
calentes i il·luminades,
que solca i destria el vent.
Baixen de les serralades,
les tristes, blanques ramades,
totes roges de ponent.

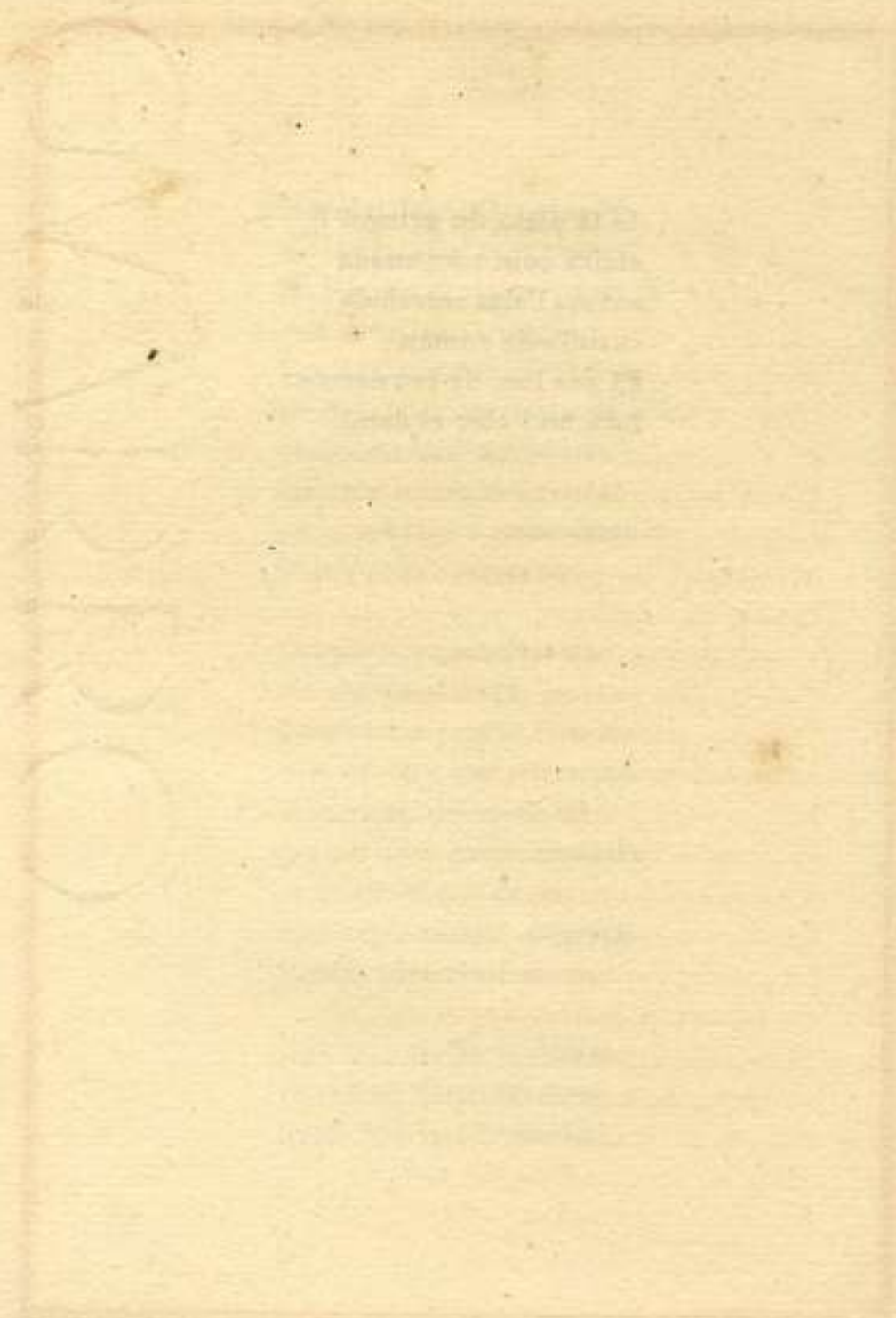
Duu el bestiar de la serra
bona olor de romaní;
la llana té asprors de terra
i la llum viva del lli.
Llana fresca de la serra,
que escalfaràs el meu sí!
Encara és tèbia la gerra
de la llet munyida ahir.
La posta amara la terra
i l'aire és flairós de pi.

Dorm dessota la porxada
de la pleta, el clar ramat.
Hi ha una lluna enamorada
que s'enfila pel teulat.
De tant en tant la ramada
es mou com un camp de blat,
espolsant-se l'argentada
blancor d'un estel penjat
en la nit lleu i embaumada.
Plana el cel asserenat.

Dintre la cuina fumeja
tot olorós el sopà.
La veu del pastor fresseja
com el vent per un canyà.
Veu aspra de fondalà!
En la fosca encar llustreja
el sarró feixuc de pa.
El camp, enfora, negreja.
Lladra planyívol un ca.

Així que arribi l'albada
el ramat, fresc de matí,
quan faci la portalada

de la pleta un grinyol fi,
eixirà com torrentada
envers l'alta serralada
curulla de romani.
El pas lleu de la ramada
farà bo i clar el camí.

TAULA

	<u>Pàgs.</u>
Domassos al sol...	5
Lluny, a sol ixent....	7
Ai, la boira plana....	9
Aquest setembre s'han marcit les roses...	13
Se sent la nit com udola....	15
Ja s'acosten les gavines....	17
Baixen els camins....	19
Vi que flaires com les roses ..	21
Tu i jo, que anàrem d'infants....	23
Viaranys que s'enfilen cap amunt, afanyosos...	25
Ai, ja baixen les tramades....	27
Boirines soles, cels alts....	29
Ja arriben de lluny....	31
Xiscladissa de falzies ..	33
El ponent empeny les veles....	35
La carena s'allarga escantellada....	37
Els esbarzers ja floreixen....	39
Mig arrossegant-se. . .	41
Vesteixes com una santa....	43
Fas via, enjoiada....	45
Mare de Déu de Butsènit....	47
La neu que cau ensonyada....	49

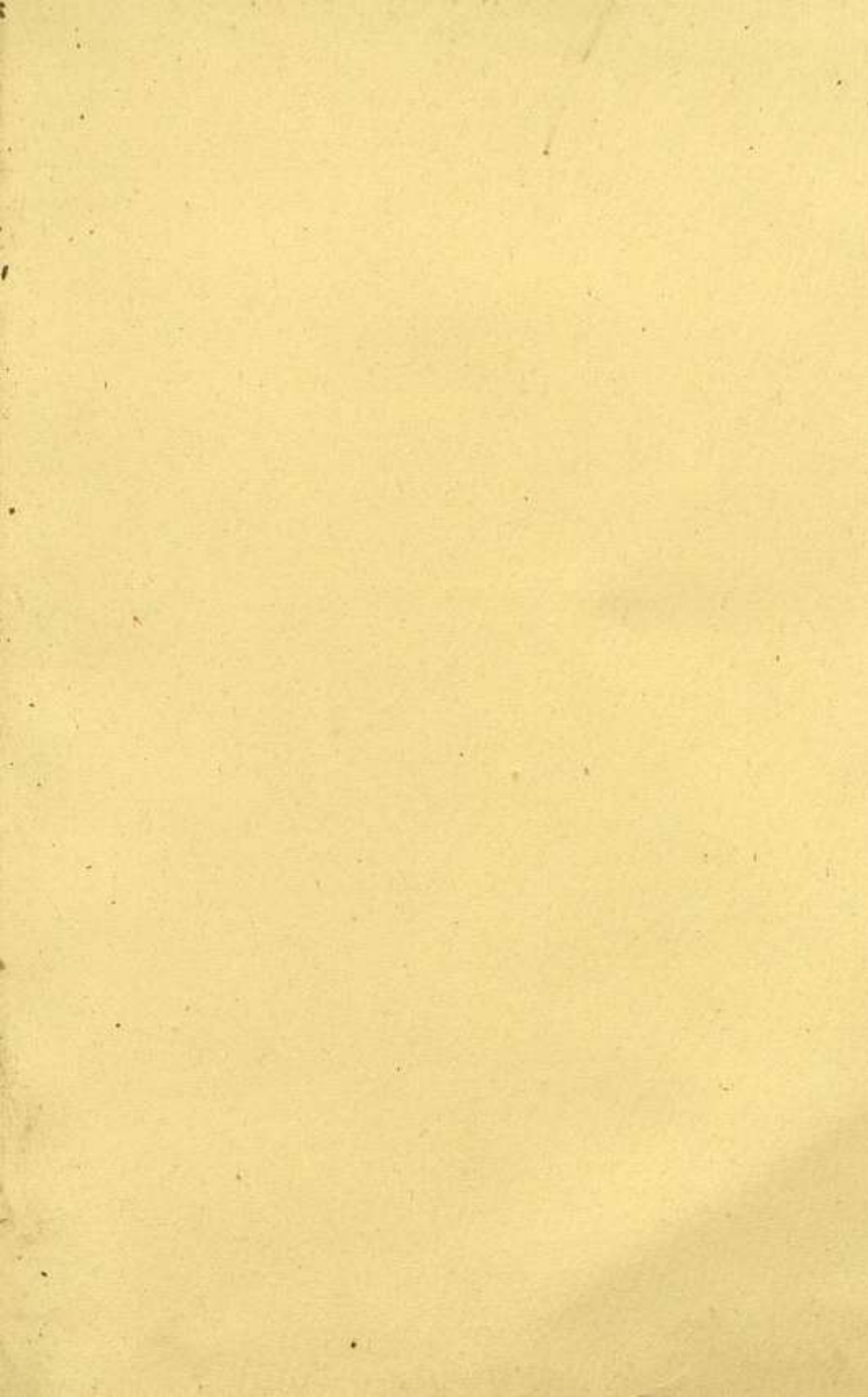
	<u>Pàgs.</u>
Ja passen les donzelles endolades...	51
Veig, en obrint la finestra...	53
Ve la tarda de desembre...	55
Oh pa beneït...	57
Baixen barques que rellisquen...	59
Llums que dormiu sobre el mar...	61
Oh, masovera endregada...	63
Ara baixen les ramades...	65

Aquest volum de poesies catalanes, dites
DOMASSOS AL SOL
de Jaume Agelet i Garriga
fou acabat d'estampar
per Oliva de Vilanova, Impressor
la vigília de Nadal
de l'any 1924.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1021 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

OLIVA DE VILANOVA, IMPRESSOR
BARCELONA

Preu : 25 pessetes